

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mater Amoris Et Doloris

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1711

VD18 15312348

Consideratio XXIII. Ex visis injuriis & perfecutionibus Christo Filio à Judæis illatis, augetur dolor dolorosæ Matris. Emblema. Carduelis inter pungentes spinas in caduo sedens cum lemmate: His ego ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47286)

CONSIDERATIO XXIII.

Ex visis tot injurijs & persecutionibus Christo Filio
à Judæis allatis, augetur & dolor Dolorosæ
Matris.

Cuncti dies ejus doloribus & arumnis pleni.
Eccl. 2. 23.

1. **H**Abent hoc in corpore humano membra, ut, si illorum
aliquid gravius quid patiatur, mox & cætera ob
communione sanguinis, per totum corpus discursant
santis, læsæ parti intimè condoleant. Experientiam,
si lubet, capes in pede spinâ cruentâ saucio,
quam eruendam, dolorémque levandum mox omnia membra in
Mater Dolorosa,   A a   corpore

corpore humano concurrent. Oculi non sine compassione aut lacrymis plagam inspicient; aures ad remedium applicandum erunt arrectæ; os & lingua vehementem, quem planta ex spina sentit, explicabunt dolorem; nares ob purulentas corrugabunt execrationes; manus sollicitæ eò allaborabunt, quomodo cruentam hanc spinam valeant enodare; venter, vorax ille heluo, ob compassionem in socium membrum præ dolore abhorrebit ab esca; pes alter sanus nulli parceret labori, ut vel baculo innixus malo fratris sui ægroti opportunum quærat remedium imò & ipsum cor, reliquarum artuum & arteriarum princeps, prius quiescere haud poterit, donec pes læsus pristina restitatur saluti. Verbo: Omnia membra, licet non habeant eundem actum & operationem, in hoc tamen conspirant, unitisque consentiunt viribus; qua ratione parti malè affectæ queant præstare opem, peritumque iuvamen. Juvat hæc audire Oratorem Aureum: *Si patiatur oculus, inquit, omnia dolebunt, omnia cessabunt, non pedes ibunt, non manus operabuntur, non frui jam consuetis cibis ventri lubebit, oculorum licet sit dolor. Quid ventrem oculo mordet? Quid pedes remoraris? Quid manus vincis? Quia innexa natura sunt omnia, modòque ineffabili compatiuntur.*

S. Jo. Chry-
sost. cit. à
Cornel.
1. Cor. 12. 26.

Et hoc est, ad quod alludit Gentium Doctor Paulus, ut orbi ostendat, quantum sese invicem in charitate non ficta diligere debeant Christiani, hac familiari ad Corinthios utitur similitudine: *Et si quid, ait, patitur unum membrum, compatiuntur omnia membra: Sive gloriatur unum membrum, congadent omnia membra.* Vide hîc prudens Lector! & considera, quàm mirabilem in uno, eodémque corpore membra omnia habeant sympathiam; ratio est, quia sanguis cum sanguine conspirat, qui per circulationem spatium duarum horarum totum corpus pervadit.

Et quid dico? Nunquid sanguis Christi sanguis erat MARIÆ? Nunquid jure merito illa dicere poterat: *Hoc os ex ossibus meis, & caro de carne mea?* Proinde necessariò sequitur, inter utramque Sanctissimam Personam perfectissimam fuisse sympathiam, & non tam dolorum, quàm & gaudiorum communicationem; & si unum membrum alteri malè affecto ad eò condolere affolet, qualem, obsecro, oportuit fuisse cordis dolorem hujus afflictissimæ Matris, cum dulcissimum Filium, nunc Evangelium prædicantem, omnibusque beneficientem, nihilosecius tor à Judæis, ingratis homuncionibus, injurijs affici & contumelijs obrui conspicata est? Ex quibus omnibus Virgo prudens

Gen. 2. 23.

dentissima facile conijcere poterat finem Evangelij passionem fore Filij sui. Hinc (mea opinione) non incongruè illi pro Symbolo struthionem appinges, clavos ferreos (prout solet) concoquentem cum Lemmate: *Durissima coquit.* Vel simavis, carduelem, notam aviculam, inter asperos spineti aculeos carduo æquè sentibus horrido adhaerentem, & ex eo seminibus vescentem cum epigrapha:

His ego sustentor.

Ita est, ô dolorosissima Virgo! sustentata es pane doloris & tribulationis cum dilectissimo Filio tuo: *Passio Filij mei*, inquis ipsa ad S. Birgittam, *sive comedebam, sive laborabam, quasi recens erat in me. Revel. l. 1. c. 77.* *moria mea*; sciebat enim, ideò illum venisse in mundum, ut per sanguinem ac passionem suam hominem lapsam ab interitu redimeret, hinc omnes contumeliæ, injuriæ, blasphemiarum, ærumnarum & persecutiones, quibus affectus erat Filius, & Matris Cor vehementer torquebant. *Ex quid multis? Mater erat, & quidem talis ac tanti Filij!* Plura de hac veritate in præsentem considerabimus.

2. Multoties mitissimus Redemptor orbis, cum in hac vita mortali inter mortales versaretur, de sua acerbissima passione ac morte crucis mentionem facere dignatus est, neque illi gratior musica, quam loqui & audire de passione fuit; proinde sæpius cum amicis suis de hoc argumento sermonem instituit. Nunc inter ambulandum cum Discipulis de hac brevi imminente passione sua locutus est: *Cæpit illis dicere, qui essent ei eventura, &c.* Nunc inter medias delicias in nuptiis Cananæis tristis illius horæ memor esse voluit: *Et dicit ei IESUS: Quid mihi & tibi est mulier? Nondum venit hora mea: Nunc in monte Taboræo, cum transfiguratus est, de eadem passione cum Moyse & Elia collocutus est: Et ecce duo viri loquebantur cum illo, erant autem Moyses & Elias visi in majestate, & dicebant excessum ejus, quem completurus esset in Jerusalem.* Nunc cum duo filij Zebedæi primum in regno suo futuro præ cæteris Apostolis avidius per matrem suam sollicitarent, illis de passione & cruce memoriam refricavit: *Postestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* Nunc cum Jerosolymam cum Discipulis ascenderet, rursus illis crucis mortem intimavit; *Et tradent eum gentibus ad illudendum, & flagellandum & crucifigendum.* Nunc cum de nocte intempesta cum Nicodemo colloqueretur, eandem crucifixionem illi per typum serpentis, in deserto quondam exaltati, insinuavit: *Sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet*

tet *Filium hominis*. Mitto plura Sacrae Scripturae testimonia, ex quibus luculenter apparet, quantus amoris zelus in Divinissimo CORDE JESU flagraret pro salute generis humani citò suum sanguinem fundendi, quod ingens desiderium graves illi faciebat omnes horas, quibus passio differebatur, ideò de hoc Divini amoris excessu tam saepe cum amicis suis peramicè locutus est.

O quoties mitissimus JESUS de hoc argumento cum Sacratissima Matre sua sermonem instituit! & quis illi magis amicus, quam Mater? Si Apostolis *omnia, quae audivit à Patre, nota fecit*, quid de Matre dicendum? Quae sanè tantò magis in dies affligebatur, quantò velociùs tempus passionis adventabat, proinde necesse fuit eam saepiùs solari, quam Christus semel, cum eam ob futuram passionem solitò tristiore observasset, teste Nebridio, hisce verbis allocutus est: *Non credis Mater, quia ego in Patre, & Pater in me est? Nunquid tu polluta es ad ingressum meum? Aut ad egressum in partu tribulata? Cur ergo meo rore contraheris? Voluntas Patris mei est, ut subeam mortem, imò voluntas etiam mea est. Quod habeo de Patre pati nequit, sola caro, qua de te est, patietur, &c.* O quàm dulcia haec vel similia Filij eloquia faucibus mestissimae Matris acciderunt, quae tamen ob animi teneritudinem & immensum amorem, quo erga talem Filium ferebatur, non poterat non flumina lacrymarum profundere. Et quid dubitas anime mi! Mater erat omnium cruciatuum ac dolorum perferendorum praescia, igitur fieri non poterat, quin magno cum sensu de tam cruenta Filij passione ac morte appropinquante doleret, submittebat tamen omnia DEI nutui ac voluntati, licet, vel ipsa attestante, *nullam bonam sine tribulatione cordis transixi in terris habuerit*. O anima Christiana! solare hanc afflictissimam Matrem, eique ex animo comparere, digna enim est, ut tu cum illa deplangas dulcissimum JESUM, nunc ob demerita tua expianda ad passionem & mortem crucis anhelantem, & magnis passibus adinstar gigantis properantem.

3. Vis anime mi! ut de hac veritate plura agglomerem argumenta? An non dolorosae Matris acerba videbatur illa separatio, qua dilectissimus Filius post beatum obitum S. Josephi ipsi peramanter valedixit, & accepto à S. Joanne baptismate, in eremum secessit, ut corpore ibidem jejunijs macerato, nova bella Orco indiceret, & pro Adami pomo & posterorum gulae delicijs satisfaceret? Neque sine gravi cruciatu hoc jejunium extitit; Moyse & Eliae quondam DEUS per miraculum indulgit, ut per 40. dies jejunantes non famem aut sitim sentirent,

JOHN. 15. 25.

Nebrid. in
Euse. Myr.
c. 2.

lib. 6. Revel.
S. Birg. c. 9.

irerent, sed Christus, ut erat patiendi cupidissimus, solum ad meditando, orando, ac patiendum vires sustentavit, fame interim crescente, ac scæviente, quæ sine dubio ipsum peremisset, nisi Divinitas ad amplius patiendum ei vitam prorogasset; ubi tandem ter in suggestis tentationibus devicto diabolo, *Angeli accesserunt, & ministrabant ei*, cui tanquam victori humani corporis specie ex aëre assumpta congratulantes cibos deferrebant, & ad mensam, in vasta illa eremo paratam, ministrabant. Sed ubi locorum, quæres, Angeli escam pararunt, aut à quo eam receperunt? Responder S. Bonaventura, *S. Bonav. in vita Chr.* dolorosam Virginem acerbi hujus jejunii non fuisse ignaram, eamque pro more suo præparasse escas, quibus humanitas Christi tam diuturno jejunio attenuata denuo reficeretur. Et nunquid talis ac tam diuturna Christi maceratio cor quoque Matris summè afflixit? Qualis est tua corporis castigatio anime mi? S. Paulus de se dicebat: *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, &c.* Et quomodo tu corpus tuum castigas? Quomodo jejunas delicatule? Qualem tibi vim inferas? Si regnum cælorum vim paritur; qualem tu adhibes?

4. Pergamus ulterius. Iniquissima cæde ab impio Herode plestitur innocentissimus Redemptoris nostri Præcurfor & Cognatus dolorosæ Matris, ad cujus quondam visitationem & præsentiam in utero materno exultavit infans præ gaudio: Infausta hæc nuntia Consanguinei tam Dilecti deferuntur ad JESUM & Sacratissimam Matrem ejus; hic novus luctus, novus mæror, qui non cor duntaxat (more humano loquor) pientissimi JESU, sed & pretiosissimæ Matris ejus profundè feriebat, de hoc enim Sacratissimo Præcurfore non ignorabat (ut opinor) hæc Sacratissima Mater, quòd de Filio suo JESU vaticinatus sit: *Illum oportet crescere, me autem minui.* Enim verò crevit JESUS in cruce, & S. Joannes minutus est capite. O dolorem dolorosæ Virginis ex nuntio tam infausto & fatali! JESUS in cruce exaltandus? & Consanguineus tam Dilectus jam capite minutus?

Alio tempore perfidissimi Judæi tulerunt lapides, ut jacerent in JESUM. O quàm triste hoc erat afflictissimæ Matri præludium paulò post futuræ necis amantissimi Filij sui! Ille, qui priùs pertransiens benefecit omnibus, qui cæcis visum, surdis auditum, claudis gressum, leprosis mundiciem, ægrotis sanitatem, & mortuis vitam restituit, nunc pro tot exhibitis beneficiis aliam non spectat mercedem, quàm tulerunt lapides, ut jacerent in eum? Vah ingratitude abominandam! quam tamen patientissimo animo ferebat mitissimus

S. Antonin.
4. part. tit.
25. c. 41. §. 2.

JESUS; tolerabat & Mater, bona pro malis malevolis reddenda capitibus: Non mirrabatur Virgo, inquit S. Antoninus, quod Filius innocentissimus pateretur: Non blasphemabat Judæos, quod ab eis, quibus tot fecerat beneficia, tam crudeliter tractaretur: Non vindictam à DEO petebat, quod illi à terra vivi absorberentur, ut merebantur; quid ergo fecit? Voluntati DEI conformans se sciebat beata Virgo, quod DEI voluntas erat Filium suum pati, & propter hoc in mundum venerat, & Scripturæ, quæ sibi satis notæ erant, hoc prænuntiabant, &c. En formam hinc habes anima Christiana! quam imiteris, si pro benefactis similem recipis mercedem; commenda rem totam Divinæ Providentiæ, & ipse DEUS erit merces tua magna nimis.

Gen. 15. 2.

5. Quid commemoro summam Nazarenorum ingratitude; qui mitissimum JESUM concivem suum, velut impium in patriam suam extra civitatem suam in altissimum montis culmen duxerunt, ut ex eo in saxa præcipitatum colliderent, & toto corpore conquassarent. Magna sine dubio hæc erat Christo poena ac injuria, sed quia nondum venerat hora passionis ejus, illéque ex decreto Patris Hierosolymæ crucifigi, non verò in Nazareth præcipitari debebat, idèd *transiens per medium illorum ibat.* Interim anime mi! consideremus Sanctissimam Matrem JESU, tum temporis intervallo (prout nullatenus dubitandum) Nazarethi præsentem, & in ædibus suis commorantem; heu quis dicet, quo mœrore ac dolore pia dolorosæ Matris viscera fuerint percussa, dum universam civitatem ob infontissimum Filium suum commotam vidit: *Et repleti sunt omnes in Synagoga iræ hæc audientes, & surrexerunt, & ejecerunt illum extra civitatem.* O piensissima Domina! quid tu ad ista, cum concives tui ipso diabolo erant deteriores, hic enim Filio tuo in pinna templi constituto solummodò dixit: *Mitte te deorsum*, illi verò vi satagebant eum deorsum in saxa præcipitare. O insensati cives! sistite furorem, veniet enim tempus, quo ipse spontè ad Calvarium montem tender, pro vestra, omniumque salute Patri in ara crucis in victimam immolandus. Parcite saltem innocentissimæ Matri ejus, & quid illa in vos peccavit? Nullum læsit, nullum offendit, omnibus, quantum poterat, benefecit; ô mœstissima Virgo! per summum illum cordis tui dolorem, quo percepisti Filium tuum nunc esse de monte præcipitandum, rogo te, ne permittas me indignissimum servulum tuum in peccatorum & damnationis ferri præcipitium.

Luc. 4. 30.

Antib. 4. 6.

6. Sed hæc præludia sunt in comparatione sequentium. Agendum Sanctissima Mater! venio tibi durus nuntius. Lata est sententia; Filius tuus non amplius est Filius tuus, sed mortis; lapides effugit, præcipitium evitavit, nunc incidit in scyllam & charibdim, ex qua sine vitæ naufragio non poterit evadere. In quem finem, resuscitatio mortuis Lazaro, cogitur concilium, accusatur mitissimus JESUS, primò quòd mortui corpus effodisset, & hinc esse sacrilegium; secundò magicum hoc esse ac præstigiosum miraculum, proinde illum tanquam præstigiatorum è medio tollendum; alij evidentiâ & miraculi magnitudine convicti, cum veritatem negare non possent, in hoc politicum & Machiavelicum abière consilium præferendum esse religioni publicam regni salutem: *Si dimittimus eum sic, omnes credent in eum: Et venient Romani, & tollent locum nostrum & gentem.* Supra quòd Divus Augustinus: *Non dicebant, inquit, credamus, plus enim perdit homines cogitabant, quomodo nocerent, ut perderent, quam quomodo sibi consulerent, ne perirent.* Tum demum consultantibus cæteris, nec invenientibus, quid in re tanti momenti agendum, Caiphas tanquam Pontifex ultimum suggerit consilium, & definit: *Vos nescitis quidquam, nec cogitatis, quia expedit vobis, ut unus homo moriatur pro populo, & non tota gens pereat.* Sic finita consultatione communi statuerunt decreto & quasi Senatusconsulto Christum in cruce quàm proximè necandum.

Opietissima Domina! quàm durus tibi venio nuntius; ah Filius tuus non amplius tuus, sed Filius nunc mortis est, ira conclusum, ira decretum, ut moriatur justus pro injustis, pastor pro ovibus, Dominus pro servis, DEUS & Homo Christus in ligno pro homine indigno: O quàm fatale hoc dolentissimæ Matri erat nuntium: *Non mireremini, ait S. Bernhardus, fratres, quòd MARIA Martyr in anima fuisse dicitur, miretur, qui non meminert se audisse Paulum inter maxima gentium crimina memorantem, quòd sine affectione fuissent, longè id fuit à MARIE visceribus, longè sit à servulis ejus.*

7. JESUS ergo jam non in palam ambulabat, quia omnia, quæ de se statuerant Judæi, tanquam DEUS cognovit, sed ut homo per aliquot dies eorum interim se subduxit furori, ut paulò pòst, hoc est sequenti septimanâ victima Paschalis occumberet. Hæc omnia præsentiebat pietissimum COR MARIÆ. Exhorruit utique tota pretiosissima Virgo, cum nunc tempus cruentissimæ passionis, de qua omnes Prophetæ vaticinati sunt, adesse conspexit, proinde pallente vultu,

*Nebrid. in
Euse. Myrrh.
cap. 2.*

Nebridius: *Paratus sum, mi JESU, tecum non modò in Judæam, verùm in acerbissimam mortem ac sepulturam ire: Fiat mihi sicut desiderat anima tua; quòd si bonum in oculis tuis est, sitim, quòd ita estuas ad redimendum humanum genus, libenter explebo sanguine meo, &c.*

*Sabellicus
lib. 3.*

Recordor hìc illius Solonis quondam Legislatoris Atheniensis, viri aliàs gravissimi, cui cùm nuntius referret: *Filius tuus Filius mortis est*, adeò ex hoc insperato nuntio mente consternatus est, ut projectus in terram ambabus manibus capillos capitis & barbæ sibi evellet, vestes dilaceraret, & incondito ejulatu aërem repleret, ut intimum ac vehementem CORDIS sui dolorem demonstraret. Non sic pientissima Virgo, non sic, ubi de hoc iniquissimo consilio & impietate mortis in dulcissimum Unigenitum suum sententiâ intellexit; dolebat quidem, & super omnem modum dolebat: *Non credo*, ait Mel.

*S. Bernh. de
Lament.
V. 44.*

liffuus, *plenè enarrari, vel meditari posse dolorem Virginis, nisi tantum fuisse credamus, quantum unquam dolere potuit de tali filio talis Mater; sed tamen Caiphæ & iniquissimis Pharisæis non maledicebat, non fulmina aut tonitrua imprecabatur, non vindictam à cælo in hostes exerebat, non capillos capitis sui sibi eruebat, aut incondito gestu, vel ejulatu aut clamore CORDIS sui afflictissimi indicabat mœrorem, sed toram rem & adversa omnia, quantumvis ardua DEO T. O. M. penitissimè commendabat. O Christiani omnes! adeste & considerate visionem hanc magnam; ecce ardet rubus (Sacratissimum Cor dolorosæ Matris) immenso amoris igne in DEUM & Filium, & rubus ille ab igne tribulationis & afflictionis non læditur, non comburitur, non consumitur. O Cor quovis adamante fortius, & nec sanguine Filij innocentissimi Agni emolliendum!*

CON.